

Lokeren, 28 mei 2023

Lieve Heilige Geest,

Ik schulde voor mijn verjaardag in Lokeren, maar hij wist me toch te vinden;
dat zwaan-kleef-aan-jaar dat mijn leeftijd kwam verzwaren.

Ik snap daar verder vrij weinig van, leeftijd.

Wanneer ik op het schoolplein tussen de andere ouders sta
heb ik altijd het gevoel dat we een toneelstukje opvoeren,
dat we vadertje-en-moedertje spelen. Alleen zijn zij een stuk rolvaster,
ze kennen hun tekst, ze hebben stevig gerepeteerd,
terwijl ik – ik improviseer maar wat.

Zij vast ook trouwens, weet ik best; we zien in de ander
(vaak onterecht) het ontbreken van ons eigen gebrek.

Ik sta op het schoolplein en zie mezelf nog op de schommel,
in de zandbak. De toekomst is gisteren.

Opeens was 'ie er, de toekomst, gleed van heden naar verleden
en nu sta ik aan de andere kant.

Ik hou van filosofieën die tijd beschouwen
als iets dat vloeit, cirkelt, terug kan keren, maar zit toch
in dit leven dat lineair verstrijkt, dit lijf dat lineair verslijt.

Verjaardagen maken me melancholisch.

Op Pinksteren speur ik de lucht af naar duiven,
verlang ik naar vlammetjes boven mijn hoofd
waarmee ik alle talen kan begrijpen,
vooral de taal van de tijd – wat die me wil zeggen.

De taal van de tijd spreekt wanneer ze
de huid rond mijn ogen tot pootjes plooit,
wanneer ze het haar rond mijn slapen grijs bijt,
wanneer ze mijn onderrug grijpt als ik van de bank kom

maar ook spreekt ze

wanneer ik mijn kinderen rondzwaai
een pinguïn speel in het poppenhuis
op die schommel, in die zandbak zit.

De tijd spreekt met dubbele tong.

De toekomst is gisteren,
de geschiedenis begint morgen

en daartussen probeer ik er iets van te maken.